

TEMA

Udfordringer og muligheder i vores tid

AF MATHIAS RICHARD JEFSEN-HANSEN

Vi kommer til at holde af de mennesker, vi prioriterer over tid. Og det giver næring til vores nød for dem og deres frelse.

Det er ikke kun særlige mennesker, Gud bruger til at udbrede evangeliet. Det er alle hans disciple, og vi er ikke alene. Gud fylder os med sin Ånd og udruster os med nådegaver og frugter, som får os til at dufte af Kristus.

Når evangeliet skal udbredes, er det Gud, der gør forskellen. Men det betyder ikke, at vi er kaldet til at gøre det i blinde. En prædikant tager vare på sit kald ved at læse relevant litteratur, deltage i kurser og arbejde med sin stemmeføring. En lovsangsleder tager vare på sit kald ved at fordybe sig i bibelske tekster om lovsang, lære nye sange at kende og øve sig på sit instrument. En missionær i udlandet tager vare på sit kald ved at sætte sig ind i kulturen og lære at begå sig på det lokale sprog. På samme måde kalder Gud os alle til at tage vare på vores kald til mission. Og det er i princippet ikke spor anderledes end for udlandsmissionærer.

Vi tager alle vare på vores kald som hverdagsmissionærer ved at forsøge forstå den kultur, vi skal vidne om Jesus ind i. Derved kan vi nemlig bedre opdage de anledninger og muligheder, vi særligt i vores tid og kontekst har for at dele evangeliet.

Nogle gange bilder vi os ind, at vores tid og kulturelle kontekst er usædvanlig besværlig at missionere i. Men vores tid er ikke unik, hvad det angår. Den amerikanske forfatter Mark Twain er ofte blevet tillagt citatet: "Historien gentager sig ikke, men den rimer."

Vores tid har nogle særlige udfordringer og muligheder, men sådan har det altid været. Mennesker har siden syndefaldet været født med ryggen mod Gud, og det er i forskellige perioder af verdenshistorien kommet til udtryk på forskellig vis. Åndskampen er den samme, og Guds frelsesvilje er lige så stor i dag, som den-

gang de fleste gik søndagsskole, eller da reformationen fandt sted.

Den eneste forskel på vores tid og alle mulige andre perioder i verdenshistorien er, at vi ikke kan holde den ud i armslængde, for vi er selv en del af den. Netop derfor har vi brug for at være opmærksomme på den. Vi skal ikke alle sammen til at være antropologer, sociologer eller idehistorikere. Men vi skal øve os i at forstå vores nabo, ven eller kollega, hvis vi vil nå dem med evangeliet. Og i øvrigt lærer vi også tit os selv bedre at kende, når vi forsøger at forstå det samfund, vi er en del af.

Det sekulariserede samfund

Danmark er inden for de seneste årtier blevet tiltagende sekulariseret. Det kan ses på flere måder. Færre går regelmæssigt i kirke, kristendom fylder mindre i skolernes undervisning, og kristne værdier ses oftere som negative eller reaktionære.

Det er som udgangspunkt negativt. Naturligvis. For det betyder, at færre mennesker møder evangeliet. Men på en underlig bagvendt måde giver den også nogle muligheder. Mange danskere – især i de yngre generationer – ved så lidt om kirke og kristendom, at det næsten kan være mere spændende og eksotisk end yoga og østlige religioner. Selvom mange klassiske kristne værdier angribes i medier og populærkultur, er der et kæmpe potentiale for en fordomsfri nysgerrighed – særligt i de yngre generationer. Men det kræver, at vi kommer ind på livet af mennesker.

Det hurtige samfund

I dag går alting meget stærkt. Det oplever vi på mange områder. Gennemsnitsdanskere skifter langt oftere job end tidligere. Samtidig er den teknologiske udvikling eskaleret, og vi er i takt med det blevet hvileløse scrollerere. I min generation kan man nærmest ikke gå på toilettet uden at have sin smartphone med sig. Mange

er i større eller mindre grad blevet afhængige af strømmen af opslag på sociale medier. Vi zipper fra det ene til det andet, og færre og færre læser bøger. Fordybelsen er for mange blevet en mangelvare.

Det er en udfordring for os som kristne, der gerne vil leve missionalt ved at vise glimt af Jesus i ord og handling i vores hverdag. For vi er selv præget af en kultur, hvor vi foretrækker quickfix frem for fordybelse og det lange seje træk. Det er en udfordring, fordi vi har brug for fordybelsen, roen og langsomheden i vores eget liv med Gud. Ellers bliver det overfladisk og kommer til at mangle dybde. Vi risikerer at mangle det, vi selv skal have næring af, når vi går ud med evangeliet.

Der til kommer, at det at dele evangeliet med andre sjældent er et "projekt", der kan klares hurtigt. Ofte kræver det tid, tålmodighed og prioritering. Den helt store nøgle i dag til at nå mennesker er nemlig at tage sig tid til at opbygge en ærlig og oprigtig relation.

Da min familie og jeg for halvandet års tid siden forlod København for at flytte til Skjern, fik vi en afskedsgave af vores menighed. Afskedsgaven var et æbletræ. Om end det var lidt omstændeligt at flytte det på tværs af landet, opbevare det i en urtepotte i en måned, mens vores ting stod opmagasineret, plante det i en have, vi kun havde midlertidigt, for så at grave det op og plante det i vores nye have, da vi havde købt hus, sætter jeg pris på træet. Måske endda endnu mere, netop fordi det var bøvlet, og fordi det har fulgt os. Og nu er det altså endelig plantet i haven til det hus, vi regner med at bo i de næste mange år. Nu håber vi så, at træet overlever flytningen. Og vi håber og venter på, at træet giver nogle flotte saftige æbler.

På samme måde er det med de relationer, vi opbygger til mennesker over tid. Der er ingen hurtige løsninger, men over tid vil vi blive knyttet tættere til de mennesker, vi har prioriteret. Og når vi opbygger de her relationer, og de vel

Den helt store nøgle i dag til at nå mennesker er at tage sig tid til at opbygge en ærlig og oprigtig relation

Mathias Richard Jepsen-Hansen, f. 1992

Præst i LM-kirken Skjern
mathias.r.hansen@gmail.com

FOTO: ISTOCKPHOTO

Vi er blevet hvileløse scrollerere og måske af samme grund mere ensomme. Det udfordrer os kristne til at prioritere langsomhed, udholdenhed og gæstfrihed.

at mærke ikke er projekter, men oprigtige og ægte, så får vi muligheden for at komme ind bag det overfladiske. Dem, vi opbygger tætte relationer til, er mere tilbøjelige til at dele det svære i livet med os, og til at lytte til, hvad vi gør os af tanker om livets store spørgsmål. Det er her, anledningerne ofte opstår.

Og så har det den effekt, som også gør sig gældende med vores æbletræ. Vi kommer til at holde af de mennesker, vi prioriterer over tid. Og det giver næring til vores nød for dem og deres frelse. Det motiverer os til at bede for dem og gribe de anledninger, Gud lægger til rette for os, til at dele verdens bedste budskab.

Det ensomme samfund

I forlængelse heraf er der noget vigtigt, vi skal være opmærksomme på. Vi lever i et samfund, hvor ensomhed fylder mere og mere. Jeg tror, at "det ensomme samfund" i nogen grad er en konsekvens af "det hurtige samfund". Mange – især unge – oplever, at de selv har færre tætte venska-

ber, end de tror, andre har. Det skyldes bl.a. sociale medier og vores frygt for at gå glip af noget.

Jeg har overvejet, om Gud på en særlig måde har haft os, der lever i Vesten i dag, i tankerne, da han besluttede at lade gæstfrihed være så stort et tema i NT, som det er (fx Rom 12,13. 1 Tim 3,2. Hebr 13,2). Meget i tiden nu skriger nemlig på gæstfrihed.

Når vi er gæstfrie, inviterer vi langsomheden indenfor. Vi bekæmper ensomheden. Vi blotter os og giver derved rum for en dybere relation. Når vi er gæstfrie, er vi gavmilde med den allermest eftertragtede handelsvare i vores tid, nemlig vores opmærksomhed.

Derfor skal vi benytte vores hjem som en base til at vidne om Jesus. De fleste af os spiser alligevel 21 faste måltider om ugen. Hvorfor ikke tage et enkelt eller to med naboen eller børnenes klassekammerater? De fleste af os bor midt iblandt mennesker, som har desperat brug for at lære Jesus at kende. Noget af det vigtigste, vi kan gøre, er at invitere dem indenfor. ■